

PSZAVA

A
MAGYARORSZAGI SZOCIÁLDEMOKRATA PÁRT
KÖZPONTI KÖZLÖNYE

MEGJELENIK HÉTFO KIVÉTELEVEL MINDEN NAP

SZERKESZTŐSÉG: VIII, CONTI-UTCA 4. SZ.
(Telefon: József 3-29 és József 3-30)

KIADÓHIVATAL: VIII, CONTI-UTCA 4. SZ.
(Telefon: József 3-31 és József 3-32)

hoz, politikai párthoz vagy világfölfogáshoz tartozott. Például munkásnak lenni még másodrendűség volt, szociáldemokratának lenni meg bűn — *tegnap*. A szociáldemokrata érzelmű munkásságnak még tilos volt az, ami más párthoz tartozóknak természetes polgárjog gyanánt dukált ki. *Tegnap* még nem volt szabad szervezkedniök a *vasutasoknak*, a *dohánygyári munkásoknak*, a *tanítók*, a *tanároknak*, a *városi és állami*

A főváros urai békülni akarnak.

A kurzus fővárosi kirendeltsége békülni akar a törvényhatósági bizottság ellenzéki pártaival. Akik eddig a legcinikusabb módon fölrugták a parlamentarizmus minden szokását, az illendőség minden szabályát, akik kirugtak maguk alól minden jogot és józan megfontolást: most társakat keresnek maguknak — a felelősséghez.

Érzik hogy annyit vétkeztek ez ellen a város ellen, annyi bűnt követtek el a város dolgozó népe ellen, amit ezerévi vezeklés után sem bírnának jóvá tenni: most tehát keresik a módját, hogy miképen hárihatnák át büneiknek legalább egy részét *másoknak* a vállaira. Akármilyen cinikusak és lelkiismeretlenek is, bármennyire hiányozzék is belőlük az igazi felelősség becsületes érzése, azért azt tudják, hogy egyszer majd számolniök kell mindazért a vandál pusztításért, amit e város kulturájában, gazdaságában és az emberek lelki életében elkövettek. Látják működésük „dicső” eredményeit. Látják, hogy omlik össze és pusztul minden, ami itt azelőtt érték volt. Látják, hogy hazug és nagyhangu jelszavaik ellenére miként vesztette el értékét a békés és becsületes munka s miként tárult itt föl a teli szájjal hirdetett erkölcsi megújulás helyett egy olyan erkölcsi fertő, amely minden életet megfertőz mérges kigőzölgéseivel. Tudják, hogy mindezért felelniök kell és ez elől a felelősség elől szeretnének menekülni.

Előbb azzal próbálkoztak, hogy állandósítsák avagy legalább az ő életükre örökkévalósítsák uralmukat. Minthogy azonban — bármilyen bölcsnek és mindenhatónak tartják is magukat és vezéreiket — erre vonatkozóan mégis némely kétélyeik támadtak: most más módszerekkel próbálkoznak.

Békülni akarnak a közgyűlés ellenzéki pártaival: azokkal, akiket eddig teljesen kirekesztettek nemcsak az alkotásból, de még az ellenőrzésből is. Akiknek lehetetlenné tették még azt is, hogy a bizottságokban javaslatokat telessenek, akiknek valahányszor valami igazán közérdekű dolgot akartak szóvá tenni: a legbrutálisabb módon előre megszervezett botrányokkal lehetetlenné tették még a fölszólalást is.

Békülni akarnának, de természetesen az ő ismert „mentalitásuk”-nak megfelelően. Békülni akarnának úgy, hogy ők semmit sem változtatnak eddigi módszereiken, semmit sem változtatnak eddigi *városellenes* és *népellenes* politikájukon, az ellenzéknek semmi engedményt nem adnak, de az vállalja az ő munkájukért a felelősséget.

Meg tudjuk érteni, hogy nagyszerű dolog volna rájuk nézve, ha most valaki odaállana melléjük és közösséget vállalna mindazzal, amit eddig tettek és mulasztottak és mindazzal, amit még ezután is tenni akarnának. De hogy ilyen emberek akadnának, abban már kételkedniök kell.

Azalatt a két év alatt, amely a von Wolff-korszak megnyíltá óta eltelt, ebben a városban minden csak pusztult, züllött. Az utcák külső képétől, a hivatalok, az iskolák, a városi üzemek belső életén át a közgazdaság és közegészség minden ágáig leromlott itt minden és amikor a város népe legjobban érezné egy gondoskodó városi politikának a szükségét, akkor mutatkozik a maga legtökéletesebb sívárságában a lelkiismeretlen demagógiának minden alkotásra képtelen tartalmatlansága.

Csak a terheket tudták mindig szaporítani. A forgalmi adó, a közüzemi pótlék, a gáz, a villany, a villamos közlekedés folytonos drágítása, a kórházi ápolási költségek fölemelése: ezek az ő munkáik. Ha azonban azt nézzük, hogy mik ezeknek az ellentételei: akkor megállapíthatjuk, hogy a város népének egyetlen szükségle-

tét sem elégitették ki, hogy a modern városi gazdálkodás egyetlen követelményének sem tudtak eleget tenni.

A hivatalokból egyszerűen kipusztították a hozzáértést és kötelességtudást s nagyraemelték a képmutató stróberséget. A denunciálás az erkölcsi alapjuk s ennek a szellemével végigfertőztek minden hivatalt, minden intézményt, minden iskolát. A becsületes munka értékelését éppen úgy száműzték a hivatalokból, mint ahogy az ő működésük révén az egész gazdasági élethől kivészett a munka megbecsülése s a munkából való megélhetés lehetősége.

Erkölesileg és anyagilag, testileg és szellemileg pusztul a város és pusztul a népe, amióta ők hatalmaskodnak itt emberek és intézmények fölött. A közegészségi statisztika hónapról-hónapra megdöbbentő számokban tárja elénk, hogy miként romlik a nép egészsége, miként pusztul a város népének virágja, munkabíró törzse és gyöngye palántája. Csak rémüldözve tudunk arra gondolni, hogy mi lesz ebből a városból, mi lesz e város népéből, ha nem tudja hamarosan lerázni magáról ezeket a „fölszabadítókat“.

És ezért azt mondjuk: ne béküljenek. Ne akarjanak ők most barátságot keresni azokkal, akiket eddig nem ellenzéknek, nem is ellenfél-

NÉPSZAVA

nek, hanem ellenségnek tekintettek. Ne akarjanak békiülni, mert ha a közgyűlési ellenzék esetleg el is követné azt a botorságot, hogy vállalná büneik egyrészéért a felelősséget, a város népe nem fog békiülni velük, nem fogja elfelejteni mindazt, amit ellene cselekedtek.

Hiszen nagyon jól értjük, hogy a nemzetgyűlési választások s a kispesti és újpesti községi választások után — ahol még a *cenzus* sem tudta őket megmenteni — miért keresik azt a mentőhorgonyt, amelyikkel még egyideig a fűszinen tudnák tartani hatalmuk hajóját. Ámde mindez hiu és hiábavaló kísérlet. Ők, akik lapjaikban még most is — a városi lakosságnak e szörnyű megpróbáltatása idején — az élelmszeruzsorát igyekeznek védeni, akik a városi lakosság érdekében való minden akciónál utólag jelentkeznek, mint a cirkuszban a clown a súlyemeléshez, csak egyet tehetnek ennek a városnak az érdekében: azt ugyanis, hogy *minél előbb és minél alaposabban eltávoznak* onnét, ahol eddig még mindig csak a város kárára voltak.

A többit pedig bizzák Budapest népére, amely, bármit tartsanak is felőle: annyira lelkiismeretlen és minden kötelességtudás hijján lévő nem lehet, hogy még egyszer az ő kezükbe adja a hatalmat.